

Rozšířené popisky

Emila Medková, Ruce, 1962, fotografie na papíře, 38,6 x 27,5 cm, Moravská galerie

Emila Medková (1928 – 1985) je jednou z nejvýznamnějších představitelek české umělecké fotografie druhé poloviny 20. století. V centru jejího zájmu stojí městská krajina a její nejrůznější zákoutí. Skrze fotografii zkoumá povrchy, struktury a materiály. Její tvorba, stejně jako tvorba jejího manžela Mikuláše Medka, je bezprostředně spojená se surrealismem. Umění Emily Medkové vznikalo pod komunistickým tlakem, a tak je společným jmenovatelem jejich fotografií úzkost. Tak je tomu i

v případě díla Ruce, kde z hrubé omítky vystupují bílé otisky rukou připomínající gesto prosby.

Eva Kmentová, Ruce, 1968, reliéf, 54 x 36 cm, GHMP

Lidská postava je základním prvkem tvorby Evy Kmentové (1928 – 1980), důležitý je pro ni dotyk s tělem, haptické vnímání a fragmentarizace těla. Každý otisk je zástupným symbolem. Kolem roku 1968 několikrát zpracovala námět terče a ve stejné době také vzniká plastika *Ruce*. Ve středu sádrové desky jsou dva odlitky sochařčiných rukou, obrácené dlaněmi ven jakoby v obranném gestu. Přes celou desku se táhne pás otvorů připomínající střely po kulkách. Chalupecký označil toto dílo jako jednu z vrcholných prací umělkyně. Bezbranné, vzdávající se ruce přirovnal k staršímu námětu Kmentové – rukám oranta, modlíciho se navzdory všem ranám. Toto dílo bylo zpracováno ve čtyřech sádrových odlitcích a v roce 1970 byl vytvořen i bronzový odlitek. Přestože dílo vzniklo v zimě roku 1968, svým způsobem předznamenává události, jež se měly odehrát o několik měsíců později.

Adriena Šimotová, *Strach*, 1984, vrstvená kresba, karbonový papír, 280 x 90 cm, Museum Kampa, Nadace Jana a Medy Mládkových

Ve středu tvorby Adrieny Šimotové (1926 – 2014) stojí zájem o tělesnost a křehkou pomíjivost lidské existence. Před plátnem často dávala přednost papíru, který vrstvila, skládala a otiskovala do něj části svého těla. Skloubení netradičních médií a osobní reflexe smrti je v díle Šimotové silně přesvědčivé, osobní a přibližuje se tak prožívání svého publika.

Sabina Knetlová, *Gate*, 2022, beton a zahradní hadic, Karpuchina Gallery

Betonové sochy současné umělkyně Sabiny Knetllové (1996) jsou charakteristické odkazy k různým směrům. Autorka experimentuje s kontrasty plastických forem, inspiraci pro svou tvorbu hledá v kulturách starověkých národů. Základním materiálem je beton, jehož povrch je ponechán syrový. Proti němu staví pružnost gumových hadic nebo jiných sériově vyráběných prvků. Touto kombinací vzniká v díle určité napětí. Knetlová se ne náhodou řadí mezi nejvýraznější umělkyně české sochařské scény.

Dominik Gajarský, *Cesta do pravěku*, 2014, pohyblivý obraz

Krátký film Dominika Gajarského (1986) je natočen na film 35 mm se vrací do času vzniku filmového média. Ve třech částech odráží stárnutí obrazu a symbolicky se tak vrací k prvnímu dílu výstavy fotografie *Ruce* Emily Medkové. Bílá ruka na černém pozadí se objevila už v Gajarského předchozím projektu a funguje jako jakýsi průvodce dějem.